

Tinerii și sexualitatea
ÎNTRE IUBIRE
ȘI PĂCAT

Ediția a doua

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului Serafim,
Mitropolitul Germaniei și al Europei Centrale

Editura Areopag
București, 2023

<i>Prefață</i>	5
ÎNTRE IUBIRE ȘI PĂCAT	
„Va veni ceasul, și acum este...”	9
Între iubire și păcat.....	17
Floarea Prințului Nu pe aici.....	27
Sâni mari pentru creiere mici.....	41
„Fă-o cu cine vrei, numai cu mine nu...”	51
Topless.....	56
Fetelor, să nu cedați în nicio seară... ..	64
Masturbarea.....	68
Prezervativul sau aspirina?.....	81
Plictiseala, dragostea și perversiunile	90
Moda trupului fără suflet.....	94
„Poarta” sărutului.....	98
Obsesia formelor „fără fond”	103
Comoara din club.....	107
Părerii despre sexul premarital	111
Apusul unui tabu	131
Nu mă conving deloc predicile	139
„C-așa beu oamenii tineri...”	144
Nu mă simt vrednică să intru în biserică.....	147
Mi-e silă de mine... ..	148
Postul și divorțul de Hristos	151
Un război fatal: lupta cu gândurile.....	156
Radarul ocular... ..	161
Scara păcatului	165
Despre duhovnic.....	168
Din „minunile” spovedaniei.....	171

Luptăm până cădem.....	We know.....	184
Cununa biruinței.....	books.....	186
A doua pocăință.....		190
<i>Anexe la partea întâi</i>		
Tu și „nebul” Simeon ...		199
Domnul profesor Televizor		208
Modele care ne smintesc.....		214
Noi vorbim prin minuni		225
O nouă lepădare de Hristos		233
Invazie – Pedofili on-line.....		242
Voi da mărturia cea bună.....		245
Ecuția de gradul V.....		250
Adrenalină 150%.....		253
Ecouri.....		265
Ne vorbește Sfântul Nicodim Aghioritul... ..		278
De ce am ales Ortodoxia		286
<i>Încheiere</i>		304

CANON DE POCĂINȚĂ

A CELUI CĂZUT ÎN DESFRÂNARE	305
Rugăciunea celui căzut în păcat.....	311
Rugăciunea celui aflat în ispită.....	312
Rugăciune pentru cel căzut în ispită.....	313
Rugăciune pentru cel aflat în ispită.....	314
Nota autorului	315

Între iubire și păcat

„Bună seara, iubite, te-aștept ca și când numai dragostea noastră ar fi pe pământ, mai presus de mări, de căderi, de cuvânt...” „Bună seara, iubito...”

Am ascultat prima oară cuvintele acestui șlagăr în copilărie... Vocea Loredanei Groza și cea a lui Ion Caramitru m-au impresionat puternic... Mi-am dorit să am și eu parte în viața mea de o asemenea poveste de dragoste. Și, după dezamăgiri și eșecuri, după greșeli mai mari și mai mici, m-am îndrăgostit cu adevărat...

Au trecut mai mult de opt ani⁴ de atunci. Și de multe ori simt că numai dragostea *noastră* ar fi pământ, dragostea dintre mine și iubita mea, frumoasa mea, bucuria mea, soția mea... Vreau să vă vorbesc puțin despre frumusețea dragostei...

Poate că ați auzit deseori cum oamenii în vârstă caută să vă convingă că dragostea tinerilor nu e decât un foc de paie, un mijloc de stârnire a poftei trupești. (Nu cred că e numai așa – deși, de multe ori, așa e...)

Cred că, din dorința de a-și feri fiii de patima desfrâului, discursul Bisericii conține o mie de referiri la distrugerea prieteniei prin curvie, dar prea puține referiri la păstrarea unei prietenii frumoase, curate, de durată... (E adevărat că una o implică pe cealaltă, dar, dacă un prieten îi spune unui șomer să nu moară de foame, nu înseamnă că îl și ajută să își câștige existența...)

---

⁴ Aceste rânduri au fost scrise în anul 2005. De atunci, lucrurile au rămas la fel... (notă la ediția de față - 2020).

LIBRIS

Îmi plac foarte mult și versurile următoare: „Bună seara, iubito... Poți să-ți spun în cuvinte că puține mai sunt pe pământ lucruri sfinte, că întră iubiri prematur în morminte. Sunt destui care vor să ne pună la ușa iubirii zăvor, să pună cătușe cuvântului *dor*...”

Mulți tineri simt că dragostea lor e frumoasă și se luptă cu toate puterile ca ea să nu se împutineze, să nu fie aruncată „prematur în morminte” de către oameni care nu au iubit și nici nu iubesc, de oameni care se răzbună pe alții, pentru că nu se simt în stare să iubească...

Există câțiva autori ai unor texte duhovnicești în care, fiind combătută patima desfrâului, este combătută indirect și iubirea – ca și cum nu ar exista iubire curată... Am citit chiar de curând într-o carte împotriva patimii desfrâului unele pasaje în care sunt analizate câteva dintre poeziile de dragoste prezentate în manualele școlare. Unele critici sunt justificate, dar altele... Iată un exemplu: „Adăugând la nerușinare negrăita hulă prostească: «întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc», *viața* netotului și bicisnicului e o oarecare târfă! Vedeți cât de scârbavnic sunt ispitiți copiii spre gândul închinării curvești la *idolul* de carne și sânge, adică spre lepădarea de Hristos. (...)

«A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva,
Cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.
Mă tem că n-am să te mai văd, uneori
Că au să-mi crească aripi ascuțite până la nori
Că ai să te ascunzi într-un ochi străin
Și el o să se-nchidă cu-o frunză de pelin.
Și-atunci mă apropii de pietre și tac
Iau cuvintele și le-nec în mare,
Șuier luna și o răsar și o prefac

Într-o dragoste mare» (Limba română, *Manual pentru clasa a VIII-a*, Humanitas, 2000).

Iar manualul tâlcuieste: «A venit toamna, este vorba despre începutul unei stări de tristețe, melancolie etc.». Asta zic și eu: curvia, beția și imaginația sunt înjugate cu tristețea, care duce la deznădejde și la sinucidere. Toată viața *poetilor* e o sinucidere înceată, de unde tragem încheierea: tot *artistul* e o Iudă”⁵.

Spuneți-mi sincer, vă conving astfel de critici? Pe mine nu cred că m-ar fi convins... (Aș fi fost de acord cu faptul că elevii de școală generală sunt cam necopți pentru a înțelege astfel de versuri. Dar cred că sunt cu atât mai necopți a înțelege cum se poate lipi patima de sufletul lor în timp ce citesc poezii din manualele școlare. Și criticile prea dure li se pot părea ridicole...⁶)

De multe ori îi spun soției mele versurile lui Nichita Stănescu: „întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc...” Evident, nu folosesc exact aceleași cuvinte... Și, poate, nici nu folo-

---

⁵ Înainte de a vedea lumina tiparului, articolele din acest volum au fost citite de mai multe persoane. Unele dintre ele au făcut comentarii. Nu am indicat numele lor, ci doar am precizat dacă este vorba de un cititor sau o cititoare. Dar nu mi s-a părut necesar să precizez care anume cititor sau cititoare a făcut unele comentarii și care altele. Iată primul comentariu – de la o cititoare: *Cine a scris aceste comentarii? Mi se pare că nu au nimic de-a face cu ortodoxia. Chiar crezi că se poate asocia cu credința noastră așa ceva? Faptul că cineva care scrie un astfel de comentariu se numește pe sine ortodox nu înseamnă că și este... Ba autorul chiar este ortodox, chiar dacă are unele poziții mai exagerate, cum sunt cele citate de mine. Exagerările scad însă valoarea unui mesaj.*

⁶ Oricum, cartea respectivă este plină de exemple convingătoare. Eu le-am ales pe cele ale căror comentarii le-am considerat nepotrivite...

sesc cuvinte... (Cred că cele mai multe declarații de dragoste i le-am făcut în gând...)

„Dar cum să trăiești prin altcineva în afară de Dumnezeu? Înseamnă că nu ascuți porunca de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima ta...”

Întrebare: cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când facem un acatist către un sfânt? Sau, cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când citim Psalmii (excepție făcând, evident, versetele proorocești despre ea)?

Întrebarea mea cred că lămurește cum stau lucrurile... Atunci când iubim pe cineva din toată inima noastră nu înseamnă că ne lepădăm de Dumnezeu... E foarte important însă să vedem dacă dragostea noastră este binecuvântată de Dumnezeu sau nu...

***

Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima ce simt... Ați văzut filmul *Love Story*? Dacă da, cred că mă înțelegeți, dincolo de cuvinte. Vreau să spun doar că dragostea e frumoasă. Scriu și plâng ca un prost, după ce tocmai am recitat textul care deschide romanul *Love Story*. Textul începe așa:

„Ce ar fi de spus în legătură cu o fată de 25 de ani care a murit? Că era frumoasă și inteligentă. Că-i plăcea Mozart și Bach. Și Beatles-ii. Și eu...”

Și plâng pentru că unii dintre prietenii mei creștini au spus că filmul e de doi bani, pentru că nu prezintă o dragoste creștină standard... Plâng pentru că mă simt de o mie de ori mai aproape de eroii filmului și de dragostea lor nebună decât de cei pentru care iubirea e o vorbă goală, pentru cei care s-au căsătorit

dar nu trăiesc și nici nu au trăit o poveste⁷... Îmi place *Love Story*... Îmi dau seama că cei care nu au văzut filmul nu au cum să înțeleagă cuvintele de început... În schimb, pe cele de la sfârșit le pot înțelege: „Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»...”

Poate fi aceasta o definiție creștină a dragostei? Da, din punctul meu de vedere da. Chiar dacă nu e o definiție completă, este însă o definiție frumoasă...

Despre dragostea aceasta, care nu aduce niciodată păreri de rău, vreau să vă vorbesc... Acum sunteți tineri și trăiți intens tinerețea...

Vreau să vă vorbesc despre iubirea binecuvântată de Dumnezeu, despre iubirea care se încununază în căsătorie, despre iubirea care durează veșnic.

Cred că toți îndrăgostiții simt că ar vrea să rămână lângă persoana iubită „pentru totdeauna”. Asta e esența dragostei, să simți că celălalt îți umple viața, că te umple de viață, de bucurie, de frumos... Câți oare dintre îndrăgostiți stau pentru totdeauna împreună? Unii nu stau nici măcar un an întreg...

Cred că dragostea adevărată e cea pe care o ții în inima ta toată viața și o iei cu tine pe lumea cealaltă...

Vreau să vă spun, prieteni ai mei, că Dumnezeu nu este dușmanul poveștilor de iubire... Dimpotrivă, este prietenul lor... Dacă ar fi să mor astăzi și ar trebui să îmi scriu testamentul, cred că aș scrie și asta: „Dumnezeu este prietenul poveștilor de iubire adevărată...” Acesta este unul dintre cele mai profunde lucruri pe care le-am înțeles în viața mea...

---

⁷ O cititoare: *Să știi că ai dreptate, nu mai suntem de mult așa de simpli și pur și simplu îndrăgostiți de celălalt, suntem din ce în ce mai sofisticăți și mai distanți.*

Atunci când inimile voastre se simt pătrunse de fiorul iubirii, atunci când vi se pare că nimeni nu vă poate înțelege, să știți că Dumnezeu este lângă voi...⁸

Mă simt obligat să precizez: Dumnezeu nu este prietenul poveștilor de iubire trecătoare, al aventurilor de-o vară sau de-o noapte... Spun încă o dată: El este prieten al poveștilor de dragoste adevărată.

De ce îmi place *Love Story*? Pentru că transmite fiorul iubirii care depășește egoismul...

Da, la prima vedere observăm doi tineri necredincioși lăsându-se purtați de valurile unei iubiri „lumești”... Eu cred că putem vedea în film mai mult decât atât. Da, știu, și eu sunt împotriva filmelor care îi modelează într-un mod greșit pe tineri. Totuși, poate că fără vrerea celor care au făcut filmul și fără vrerea lui Erich Segal – care a scris romanul după care s-a făcut ecranizarea – vedem clar că dragostea tinerilor care stau departe de Dumnezeu nu poate birui moartea. Cel mort trăiește în inima celui viu, dar doar ca o amintire. Cel mort nu se va mai întâlni cu cel viu...

„Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»...” Da, ce replică superbă... Dragostea adevărată este cea acoperită de Dumnezeu. Dragostea adevărată este atunci când, după ce te apropii mai mult de Dumnezeu (pe care înainte Îl cunoșteai mai puțin), nu ai de ce să îi spui celuilalt: „Îmi pare rău...” Modul în care dragostea ta s-a manifestat nu va fi mai târziu pricină de regrete, nici pentru tine, nici pentru celălalt...

„Cum este dragostea adevărată?”, aș putea fi întrebat...

---

⁸ Un cititor: *Eu mă gândesc că în primul rând e Dumnezeu lângă noi și abia apoi oricine altcineva.*

De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aş avea darul prorociei și tainele toate le-aş cunoaște și orice știință, și de aş avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aş împărți toată avuția mea și de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată... (I Cor. 13, 8). Știe cineva vreun imn al dragostei mai frumos decât cel scris de Sfântul Apostol Pavel?

Aceasta este dragostea desăvârșită... Este dragostea adevărată, pe care trebuie să o căutăm. Așa trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu, așa trebuie să ne iubim aproapele. Așa trebuie să îl iubim pe omul alături de care mergem pe calea familiei...

Față de această iubire, cea pe care o au eroii din *Love Story* sau din alte romane și filme de dragoste pălește. Da, dacă am avea averi, sănătate, frumusețe, inteligență, dar nu avem iubire adevărată, de fapt suntem săraci, suntem pustii.

Dacă aş avea cea mai frumoasă soție, dar nu aş iubi-o, aş fi aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aş avea cele mai mari moșteniri și averi, dar inima mea nu ar cunoaște dragostea, nimic nu sunt. Și dacă soția mea ar avea toate virtuțile, iar eu dacă aş fi un om gata de orice sacrificiu pentru ea, dar nu aş avea dragoste, pustie ar fi viața mea... Dragostea e răbdătoare, dragostea e binevoitoare, dragostea nu gândeș-

te răul. Dragostea toate le rabdă... Dragostea nu cade niciodată...
books

Mi-am permis să parafralez cuvintele Sfântului Apostol Pavel, considerând că fiecare creștin ar trebui să le simtă ca fiind propriile sale cuvinte. Cred că fiecare monah ar trebui să se regăsească în ele, și fiecare mirean, fiecare după măsura lui.

Da, Biserica ne învață să ne lăsăm modelați de Dumnezeu. El ne învață să iubim, să trăim, să facem totul cum trebuie...

Să ținem minte că dragostea adevărată „nu caută ale sale”... Să ne dăm seama dacă povestea noastră de iubire poate suporta sau nu acest test. Dragostea adevărată se lasă modelată de Dumnezeu, cea artificială se lasă modelată de patimi, de egoism, de plictiseală și chiar de minciună...⁹

Dacă Dumnezeu, vorbindu-ne prin Biserică, ne spune că viața sexuală în afara căsătoriei este un păcat, o face nu pentru a ne ucide povestea de iubire, nu pentru a ne-o arunca „prematur în morminte”. Dimpotrivă, ne-o spune pentru că vrea să ne ferească de regrete, de lacrimi, vrea să ne ferească de lanțurile diavolului, care se arată ca mare apărător al *iubirii*...¹⁰

Tinerii se simt foarte singuri, se simt în situația de a descoperi ei înșiși ce le face bine și ce le face rău... Unii se dăruiesc trupește cu tot ce au mai fru-

---

⁹ O cititoare: *Versetele Apostolului Pavel despre iubire mi se par deosebit de frumoase și poate mult mai potrivite pentru o viață ortodoxă asupra iubirii decât comentariile tale la film...*

¹⁰ O cititoare: *Foarte adevărat! Cred că regretele cele mai mari sunt din cauza vieții intime care a avut loc într-o poveste care s-a terminat... Pentru că ai lăsat acolo o parte din inima ta și ai senzația că nu mai ai resurse ca să poți oferi dragoste într-o altă poveste de iubire... Dar asta înțelegem după ce suferim. Și uite cum suferința își are rostul ei!*

mos în ei, crezând că astfel pecetluiesc povestea de iubire. Numai că o astfel de *pecete* nu ține...

Nu vreau să fiu moralist – o spun de o mie de ori. Vreau doar să îi îndemn pe tineri să caute iubirea curată, iubirea frumoasă¹¹. Și, dacă până acum au cunoscut doar versiunea „piratată” a dragostei, versiunea vândută *pe sub mână* de diavol, îi rog să nu se mulțumească doar cu atât...

Avem o singură viață pe lumea aceasta, vrem sau nu. Cel mai important lucru este să căutăm mântuirea, adică fericirea și împlinirea veșnică. Dacă vom ști ca din poveștile noastre de dragoste să nu îl gonim pe Dumnezeu, dacă dimpotrivă Îl vom ține ca pe cel mai bun prieten și ocrotitor al nostru, nu o să ne pară rău...

Dragostea curată vă poate da aripi, dragostea curată vă poate umple sufletele de bucurie... Dragostea adevărată vă poate da putere să rezistați în fața greutăților vieții... Pentru că e o dragoste susținută de Dumnezeu...

Îmi doresc tare mult să mă înțelegeți... Pentru că vreau, atunci când veți cunoaște iubirea cea adevărată, să o îngrijiți cum trebuie, ca pe o floare... Astfel încât niciodată să nu greșiți, ca să nu trebuiască să spuneți „îmi pare rău”... Sau, dacă asta ar fi o utopie,

---

¹¹ Un cititor: *Încerc să-mi amintesc iubirea de dinainte de a-L căuta pe Dumnezeu - era o iubire frumoasă, nu neapărat pătimășă, dar care s-a terminat tocmai pentru că a ajuns la monotonie ca la un capăt de drum... Iar acum îmi imaginez iubirea de după găsirea lui Dumnezeu ca o iubire luminoasă, care te face să urci sus, tot mai sus, și niciodată să nu vezi capătul urcușului...*

măcar să greșiți cât mai rar și să faceți greșeli cât mai mici¹².

Căutați drumul iubirii curate. Chemați-L pe Dumnezeu alături de voi. Astfel, toate vor căpăta sens. Va răsări soarele...

---

¹² O cititoare: *Ideal este să nu fie nevoie să spunem că ne pare rău pentru ce am făcut persoanei iubite, dar mai realist cred că ar fi – aplicat la lumea de azi – să avem iubirea să spunem „îmi pare rău” atunci când greșim față de persoana iubită; e o dovadă de iubire să recunoaștem atunci când am greșit sau chiar să cedăm atunci când nu am greșit, din iubire, ca armonia să nu se piardă și ca iubirea să se întărească. Sunt întru totul de acord...*